

naar de mok staren. Het voelde stom om water te schenken alsof het iets betekende, alsof ik er iets mee bereikte. Maar het was beter dan de stilte, die nog steeds achter me hing zoals een schaduw die je niet kunt afschudden. Ik nam de mok mee naar de woonkamer. De televisie stond uit, zoals altijd, en het licht in de kamer was te wit, het maakte alles in de ruimte harder dan het al was. Ik wilde het zachter hebben, alsof ik mezelf kon verstoppen in een hoekje waar niemand me kon vinden. Misschien deed de juf dat ook wel thuis, het licht dimmen, zodat alles minder echt voelde. Misschien had ze gordijnen, die ze halfdicht trok zodat ze net genoeg van buiten kon zien om te weten dat de wereld nog bestond. Soms voelen de juf en ik denk ik dezelfde stiltes. Wij leren stilte als een tweede huid, ademen tussen woorden door, glimlachen met de precisie van een chirurgisch mes. Onze ogen schreeuwen dingen die onze monden nooit zeggen, het hart klopt netjes binnen de lijnen, geen zichtbare breuk, geen spoor van chaos. We vouwen onze pijn in briefjes, die we bewaren in een la waar niemand kijkt. We bewegen als schaduwen, passen ons aan het licht aan. In ons hoofd bouwen we kamers zonder ramen, hangen gordijnen van lood voor elke twijfel, elke traan die niet mag ontsnappen. En als we fluisteren dat alles oké is, geloven zelfs wij het soms bijna. Bijna.

Ik ging op de bank zitten, mijn voeten opgetrokken onder me, en zette de mok op de tafel. Het was alsof ik wachtte, maar op wie of wat wist ik niet. De juf misschien, al wist ik diep vanbinnen dat ze niet zou komen. Of misschien wachtte ik gewoon op mezelf, tot ik iets zou doen wat er toe deed, in plaats van hier te zitten en me voor te stellen hoe het anders zou kunnen zijn. Ik dacht aan haar handen, hoe ze het krijtje vasthield in de klas, de manier waarop haar vingers wit werden van het stof als ze iets opschreef. Ik dacht aan haar stem, hoe die altijd net iets harder klonk

als ze mijn naam zei, alsof ze probeerde om door iets heen te breken wat ik zelf niet eens kon zien. Ik vroeg me af of ze wist hoeveel ik naar haar keek, hoe ik haar volgde zoals je een vliegtuig volgt in de lucht, hopende dat die je ergens naartoe zou brengen. De klok tikte, elke seconde als een druppel die viel, en het geluid vulde de kamer. Ik pakte de mok op, hield hem tegen mijn lippen en dronk. Het water was ijskoud, en het voelde alsof het me wakker maakte, alsof het iets in me aanzette dat al die tijd stil was geweest. Ik sloot mijn ogen en stelde me haar huis voor, alsof ik daar was. De warmte van haar stem, het zachte krasen van een oude houten vloer onder onze voeten. Ik dacht dat als ik het hard genoeg voor me zag, ik er misschien echt zou zijn. Maar toen ik mijn ogen opendeed, was ik nog steeds hier. En het water in de mok was bijna op.

2

Het was ochtend. Ik bleef een tijdje in bed liggen, tot mijn buik begon te rommelen en de kou door de dekens heen kwam. Het huis voelde groot en leeg, zoals een doos waar je iets uithaalt en dan vergeet dicht te doen. In de keuken was er zoals altijd niemand. Ik ging aan tafel zitten, op mijn eigen plek, en keek naar vaders stoel. Hij was al twee dagen weg sinds de ruzie. De stoel stond er nog, maar dat was alles. De kieren in het behang ademden zacht, alsof het huis zelf iets wilde zeggen, een biecht die bleef hangen tussen de spijkers en spouw. Ik schoof met stoelen alsof daarmee de stilte verschoof. Mijn vingers raakten muren aan, maar vonden geen houvast. Moeder lag nog boven, in haar kamer met de deur dicht, de gordijnen dicht en alles donker. Ze praatte niet meer, ook niet als ik iets vroeg. Ik stond op om iets te eten te zoeken. De kastjes waren bijna leeg. Er stond een oud pak beschuit, maar toen ik het openmaakte, was alles slap en kruimelig. Ik vond een potje jam, maar de bovenkant was hard en bruin geworden. Ik schraapte er een beetje vanaf met een mes en smeerde het op een kapot beschuitje. Het brak toen ik het oppakte, en de helft viel op de grond. Ik liet het liggen, want er was toch niemand die het zou zien. De koelkast was bijna leeg. Er stond melk, maar die stonk toen ik eraan rook, dus ik zette hem maar terug. Ik wilde vragen aan moeder wat ik moest doen, maar ik wist dat ze geen antwoord zou geven. Gisteravond had ze alleen nee gezegd toen ik vroeg of ze honger had. Dat was alles wat ze al twee dagen had gezegd. Ik ging weer aan tafel zitten met mijn halve beschuitje. Ik at een paar hapjes, maar het smaakte naar niets, alleen naar kruimels die in mijn keel bleven hangen. De stoel van vader keek me aan, alsof hij zei dat ik iets moest